

Het gebed van een kind

Door Barry Stevens

Een waargebeurd verhaal

Het was eigenlijk een arme bedoening in het weeshuis. De kerk ondersteunde het wel met donaties, maar het was er zeker geen vetpot en de kinderen en de nonnen moesten vaak samen bidden om de meest elementaire zaken. Maar het mocht er dan arm zijn, de geest was er altijd warm en de kinderen konden zich geen betere plaats wensen.

De liefde en de zorg stonden bij de nonnen hoog in het vaandel.

Maar op zekere dag was het echt nodig dat er nieuwe gordijnen zouden komen. Of beter gezegd, er waren helemaal nog geen gordijnen en vooral in de zomer was dat een probleem want iedereen werd veel te vroeg wakker en het werd veel te laat donker voor de kinderen.

Dus had Moeder Overste alle kinderen bij elkaar geroepen en de weeskinderen verteld dat het nu toch echt tijd werd voor gordijnen, maar dat er geen geld was om ze te kopen. “Kinderen, we moeten het aan onze Lieve Heer vragen. Die moet ons helpen. Willen jullie er voor bidden?”

Dat wilden de kinderen wel en ze knikten allemaal enthousiast met hun hoofdjes.

Kleine Maria, een meisje van een jaar of zes, sprong op en vroeg of ze voorbede mocht doen. "God is altijd zo lief," zei kleine Maria, "Die gaat er zeker voor zorgen."

De Moeder Overste knikte en iedereen sloot de ogen terwijl kleine Maria hen voorging in een eenvoudig doch vurig gebed.

Wat de Moeder Overste de kinderen echter niet vertelde was dat ze alle ramen nauwkeurig had opgemeten en een lijstje had gemaakt van alle benodigdheden, zelfs tot aan de kleinste schroefjes toe. Toen ze daar mee klaar was realiseerde ze zich met een schok dat dit alles in de duizenden Euro's zou gaan lopen. God zou echt een groot wonder moeten doen. Ze pakte het lijstje op en stopte het in haar gebedendoos, een houten kistje op haar bureau waar ze al haar gebedsverzoeken in bewaarde.

Een week later stopte er een vrachtauto voor de deur van het weeshuis en belde er een man aan. "Uw bestelling," zei hij. "Waar moet ik het hele zaakje neerzetten?"

"Welke bestelling?" vroeg de non die de deur had open gedaan.

"Uw gordijnen, de roedes, de schroeven... Uw hele bestelling is aangekomen."

"Maar we hebben niets besteld," hakte de non.

De man haalde zijn schouders op. "Jawel hoor," zei hij en hij raadpleegde zijn rekening. Hier staat het adres. Dat wordt dan 2000 Euro."

De non verbleekte en riep de Moeder Overste er bij. "Wij hebben niets besteld hoor," zei de Moeder Overste toen ze de rekening bestudeerde. "Bovendien zouden wij ons nooit zulk mooi spul kunnen veroorloven. Dit is de beste kwaliteit die er is. Dit is een vergissing."

De bestuurder van de vrachtauto plukte zenuwachtig aan zijn snor. "Alles is precies op maat gemaakt, mevrouw. Dat is toch zeker geen vergissing?"

De Moeder Overste schudde haar hoofd. "Ik weet het ook niet, mijnheer."

De bestuurder dacht even na en zei toen: "Ik zal mijn baas eens bellen." Nadat hij een

tijdje met zijn baas had gebeld kwam hij weer terug terwijl hij op zijn hoofd krabde. “Niemand in ons bedrijf heeft deze bestelling officieel ontvangen. De baas zei dat de bestelling bij hem op het bureau lag, met alle maten erbij, met het adres van het weeshuis. Waar die bestelling vandaan kwam weet hij ook niet. Dat ding was er gewoon opeens.”

“Het spijt me,” zei de Moeder Overste weer. “We hebben er echt niets mee te maken, en we kunnen het ons niet veroorloven.”

“Nou,” zei de bestuurder. “Dan moet het hele zaakje maar weer mee terug.”

Toen trok kleine Maria aan de mouw van het habijt van Moeder Overste. “We hadden toch gebeden voor gordijnen... Deze gordijnen zijn voor ons. Echt waar.”

Moeder Overste knikte. “Dat is waar,” zei ze tegen de man. “Ik heb een lijstje gemaakt waarop al onze benodigdheden staan. Maar ik heb er alleen met God over gepraat.”

De bestuurder fronste zijn wenkbrauwen en besloot zijn baas nogmaals te bellen om hem te vertellen wat Moeder Overste had gezegd.

“Vergelijk de lijst van die Moeder Overste eens met onze bestelling,” zei de baas, “en bel me dan terug.”

De Moeder Overste haalde haar lijstje op en gaf het aan de man die alles zorgvuldig vergeleek met de bestelling die hij had meegebracht. Wie schetst zijn verbazing toen bleek dat het lijstje in de houten gebedsdoos van Moeder Overste precies overeen kwam met de bestelling die hij meedroeg in de vrachtauto.

“Wat een toeval, hè,” zei de bestuurder over de telefoon tegen de baas. “Dit is te gek voor woorden. Sterker nog, dit is bizar.”

“Dit is geen toeval,” antwoordde de baas, die zelf een gelovig mens was. “Toeval bestaat niet. Dit kan niet anders dan dat God zelf deze bestelling geplaatst heeft. Lever het hele zaakje maar af. Dat spul behoort het weeshuis toe.”

Die avond straalde het weeshuis met de nieuwe gordijnen en hing de geur van frisse, nieuwe stof nog dagenlang in de lucht. De gordijnen waren perfect, precies in de juiste kleur en alles tot op de centimeter goed gezoomd.

En... er was geen schroefje teveel. Alles was gebruikt.